

II

Pierre Anthon aznap hagyta ott az iskolát, amikor rájött, hogy semmit sem érdemes csinálni, ha egyszer amúgy sincs értelme semminek.

Mi, többiek maradtunk.

Bár a tanárok igyekeztek gyorsan eltüntetni a nyomát – az osztályteremből és a fejünkből egyaránt –, valami azért mégis megmaradt bennünk Pierre Anthonból. Talán ezért történt később minden úgy, ahogy.

Augusztus második hete volt. Az égetően meleg naptól lusták és ingerlékenyek lettünk, az aszfalt csak úgy ragadt a tornacipőnk talpához. Az alma és a körte épp annyira ért meg, hogy kiválóan lehetett velük dobálózni. Nem törődtünk semmivel. Az első tanítási nap a szünidő után. Az osztályterem tisztítószert- és szünet utáni szagot árasztott. Az ablaküveg kristálytisztán mutatta a tükörcépünket, és a táblán se látszott krétapornym. A padok szabályos

kettős sorokban húzódtak, mint a kórházi folyosók: az évnek csak ezen az egy napján nézett ki így a tanterem. A 8/a osztály.

Leültünk a helyünkre, és nem volt kedvünk belakni a rendet.

Lesz még időnk, lesz kupi is. Csak nem ma.

Eskildsen tanár úr ugyanazzal a poénnal üdvözölt bennünket, mint minden évben: – Gyerekek, örüljétek a mai napnak! Iskola nélkül vakáció sem lenne.

Nevettünk. Nem a poént találtuk viccesnek, hanem a tényt, hogy idén sem hagyta ki.

Ebben a pillanatban állt fel Pierre Anthon.

– Semminek sincs értelme, ezt régóta tudom – közölte. – Ezért semmit sem érdemes csinálni. Erre most jöttem rá.

Majd egész nyugodtan meghajolt, s összepakolta a cuccát, amit nem sokkal azelőtt vett ki a táskájából. Búcsúzóul közönyös képpel felénk biccentett, és kiment anélkül, hogy becsukta volna maga mögött az ajtót.

Az ajtó elvigyorodott. Először láttam ilyet. Az ajtó nagy, nevető pofának tűnt, ami elnyelne, ha arra ragadtatnám magam, hogy kövessem Pierre Anthont. Hogy kire vigyorgott? Rám, mindannyiunkra.

Körbenéztem a teremben, és a kellemetlen csend azt sugallta, hogy mindez másoknak is feltűnt.

Mindenki azt várta tőlünk, hogy vigyük valamire az életben.

Valamire vinni pedig azt jelentette, hogy lesz belőlünk valaki, de ezt senki sem mondta ki hangosan. Halkan se. Egyszerűen a levegőben vagy az iskola keletkezésén lógott, beköltözött a kispárnánkba vagy a plüssállatokba, melyeket, miután kiszolgáltak, igazságtalanul a padlásra vagy a pincébe száműztünk porfogónak. Eddig nem tudtam, hogy így van ez. Pierre Anthon vigyorgó ajtaja döbrentett rá. Az eszemmel még mindig nem fogtam fel, de mégis tudtam, hogy ez az igazság.

Megijedtem. Félttem Pierre Anthontól.

Félelem. Még több félelem. Annál is több félelem.

Vidéken, a se túl nagy, se túl kicsi Tæring elővárosában laktunk. Nem lehetett nagyon előkelő környéknek nevezni, de majdnem előkelőnek számított. Erre sokszor emlékeztettek bennünket, akkor is, ha senki se mondta ki hangosan. Halkan se. Sárga téglalapú épületek és vörösre festett kertes házak mindenütt, meg új, szürkésbarna sorházak előkerttel. És pár bér-

ház. Akik ott laktak, azokkal nem játszottunk. Akadt néhány régi favázas ház is, és egykori tanyák, ahol már régóta nem gazdálkodtak. Aztán fehér villák is épültek Tæringben, ahol a még nálunk is majdnem-előkelőbbek éltek.

A tæringi iskola két út találkozásánál, egy sarkon állt. Elise kivételével mindegyikünk a két út közül az egyikben lakott, a Tæringi úton. Elise néha került egyet, hogy velünk jöhessen iskolába. De csak addig, amíg Pierre Anthon ott nem hagyta az iskolát.

Pierre Anthon a Tæringi út 25.-ben, egy felújított, egykori tanyán élt az apjával meg egy lakóközösséggel. Pierre Anthon apja és a kollektíva tagjai hippik voltak, akik ott ragadtak '68-ban. Legalábbis így mondták a szüleink. Bár nem teljesen értettük, mit jelent ez, mi is így mondtuk. Az előkertjükben, közel az úthoz, szilvafa magasodott. Nagy, öreg, göcsörtös fa, a sövény fölé kinyúló ágakkal. Csábítóan lógott róla a szilva, de nem értük el. Az előző években mindig ugráltunk, hogy elkapjuk a finom gyümölcsöket. Idén nem. Pierre Anthon azért hagyta ott az iskolát, hogy a szilvafa tetején üldögéljen, és éretlen szilvával dobálózzon. Némelyik eltalált minket. Na nem mintha Pierre Anthon direkt ránk célzott volna. Ez

szerinte amúgy se érte meg a fáradságot, ahogy mondta. Csak véletlenül fordult elő, néha-néha.

És kiabált is utánunk mindenfélét.

– Minden mindegy! – harsogta egyik nap. – Mert minden csak azért kezdődik el, hogy egyszer véget érjen. Születésetek pillanatában haldokolni kezdtek. És így van ez mindennel.

– A Föld négymilliárd-hatszázmillió éves, de ti legfeljebb csak százévesek lesztek! – szólt utánunk egy másik nap. – Az a pár év nem éri meg a fáradságot. Minden egy nagy színjáték, és csak arra megy ki az egész, hogy úgy csináljunk, „mintha”, és hogy épp ebben a „minthá”-ban legyünk a legjobbak.

Eddig Pierre Anthon semmi jelét nem mutatta, hogy ő lenne a legokosabb közülünk, de ez hirtelen mindannyiunk számára világossá vált. Mert volt abban valami, amit mondott. Még akkor is, ha ezt nem mertük bevallani. Se a szüleinknek, se a tanárainknak, se egymásnak. Sőt még magunknak sem. Nem akartunk olyan világban élni, amilyenről Pierre Anthon beszélt.

Mi igenis el akartunk érni valamit az életben, vinni akartuk valamire.

A vigyorgó ajtó nem csalogatott a kinti világba.
Kicsit sem. Egyáltalán nem!

Ezért találtuk ki az egészet. Bár a többes szám első személy kicsit túlzás, mert valójában Pierre Anthon vezetett rá minket erre az útra.

Az egyik olyan reggel után történt, amikor Sofie-t két kemény szilva is eltalálta gyors egymásutánban. Nagyon dühös lett Pierre Anthonra, amiért csak ott ül és ül fent a fán, és ijesztget bennünket.

– Te meg csak ülsz ott, és bámulsz a levegőbe. Az talán jobb? – kiabálta Sofie.

– Nem a levegőbe bámulok – felelte Pierre Anthon nyugodtan. – Az eget szemlélem, és gyakorlom a semmittevést.

– De pontosan azt csinálod, a fenébe is, bámulsz a levegőbe! – üvöltötte Sofie dühösen, és egy fadarabot dobott a szilvafa felé, ám az a sövényre esett, jóval Pierre Anthon alá.

Pierre Anthon mosolygott, és olyan hangosan kiabált, hogy egészen az iskoláig elhallatszott: – Ha van valami, ami miatt érdemes mérgeledni, akkor olyan is van, aminek érdemes örülni. Ha van valami, aminek érdemes örülni, akkor van valami, ami számít. De ilyen dolog nem létezik! – Még jobban felemelte

a hangját, és ezt harsogta: – Pár éven belül mindannyian halottak vagytok, semmik, akiket elfelejtenek. Úgyhogy ennyi erővel már most is elkezdhetitek gyakorolni, milyen is az.

Ekkor jöttünk rá, hogy valahogy rá kell bírunk Pierre Anthont, hogy lejöjjön a szilvafáról.